

gøre samme beløb i alle kasser, der har fastsat samme dagpengesats. Efter forslaget stiger medlemsbidraget ved stigende dagpengesats, og skalaen for medlemsbidraget er udarbejdet således, at det samlede medlemsbidrag dækker i alt ca. $\frac{1}{3}$ af de samlede understøttelsesudgifter ved et ledighedsniveau som det, der blev konstateret i året 1964-65.

Efter den foreslåede skala for medlemsbidrag skal der i kasser, der fastsætter dagpengene til 50 kr., opkræves et medlemsbidrag på 91 kr. årlig. Der vil således for en række kasser blive tale om en betragtelig forhøjelse af medlemsbidraget i forhold til det nugældende — jfr. dog nedenfor om anvendelsen af kassernes formue — medens andre kasser kan nedsætte bidraget.

3. Refusionsordningen.

Efter den gældende ordning dækkes, som nævnt, en i loven fastsat andel af kassernes understøttelsesudgifter ved refusioner og tilskud fra det offentlige.

Som konsekvens af, at medlemsbidraget efter forslaget fastsættes til beløb, hvis størrelse fikseres i loven, foreslås refusionsordningen, jfr. forslaget til § 14, ændret således, at staten til kasserne yder fuld refusion af disses understøttelsesudgifter i foregående finansår, og at hver kasse til statskassen indbetaler det fastsatte medlemsbidrag. Dette vil bl. a. indebære, at kasser med lav ledighed kommer til at indbetale større beløb til statskassen end det, der ydes kassen i refusion.

Svarende til den siden 1958 gældende ordning skal kasserne afholde administrationsudgifterne uden adgang til refusion.

Af statskassens udgifter vil, som hidtil, en del blive dækket af det bidrag, som det ifølge arbejdsløshedslovens § 28 påhviler de efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere at betale.

Reglerne om disse bidrag, herunder om bidragenes størrelse, foreslås ikke ændret. Med henblik på opretholdelse af en høj beskæftigelse kan det ikke anses for hensigtsmæssigt at belaste produktionen med en forhøjelse af det nugældende arbejdsgiverbidrag.

Den gældende regel om, at 15 pct. af statskassens refusioner og tilskud til kasserne refunderes statskassen af landets kommuner, foreslås opretholdt, således at det beløb, hvoraf kommunerefusionen beregnes, udgør forskellen mellem de samlede understøttelsesudgifter og det samlede medlemsbidrag.

I lovforslagets § 3 er foreslået en bestemmelse om, at hver af de anerkendte arbejdsløshedskasser pr. 1. april 1967 til statskassen indbetaler det

beløb, som efter gældende lov skal indbetales til statskassen ved en arbejdsløshedskasses opløsning eller bortfald af dens anerkendelse.

Herom bemærkes, at statskassens tilskud til de anerkendte arbejdsløshedskasser og disses fortsættelseskasser ifølge den indtil 1958 gældende tilskudsordning bl. a. blev ydet som en procentdel af det af kassen opkrævede medlemsbidrag. Af arbejdsløshedsfonden blev der herudover ydet tilskud til fortsættelseskasserne med halvdelen af den udbetalte fortsættelseshjælp.

I den dagældende arbejdsløshedslovs § 22, stk. 2, var det fastsat, at der ved en arbejdsløshedskasses opløsning eller bortfald af dens anerkendelse til statskassen og arbejdsløshedsfonden skulle indbetales den andel af kassens formue, som svarede til forholdet mellem de samlede offentlige tilskud og kassens samlede indtægter (tilskud + medlemsbidrag) i de sidste 6 regnskabsår.

Bestemmelsen måtte anses for naturlig under den nævnte tilskudsordning, hvorefter tilskud fra det offentlige i vidt omfang blev ydet uafhængigt af de understøttelsesudgifter, kassen faktisk afholdt, og hvorefter den af en kasse opsparerede formue således i lige grad kunne siges at hidrøre fra tilskudene som fra medlemmernes bidrag. Ordningen udelukkede ikke — og rent faktisk forekom det — at de offentlige tilskud for et år oversteg de af en kasse afholdte udgifter.

Efter den i 1958 gennemførte tilskudsordning — herunder særlig bestemmelsen i arbejdsløshedslovens § 13, stk. 5, om at de samlede refusioner og tilskud ikke kan overstige vedkommende kasses faktiske understøttelsesudgifter i det pågældende år — kan en kasses opsparing af reserver alene ske derved, at der fastsættes et medlemsbidrag ud over det til bestridelse af understøttelsesudgifterne fornødne bidrag. Den hidtidige bestemmelse i arbejdsløshedslovens § 22, stk. 2, blev derfor ved loven af 27. februar 1958 (i overensstemmelse med lovforslaget, jfr. folketingstidende 1957-58, tillæg A, sp. 1114) ændret derhen, at der pr. 1. april 1958 skulle ske en opgørelse af „statsandelen“ af kassernes formuer, således at dette for hver kasse opgjorte faste beløb skulle indbetales til statskassen ved en kasses opløsning m. v.

Med den i nærværende lovforslag foreslåede ordning, hvorefter det offentlige overtager risikoen for forøgede understøttelsesudgifter ved stigende ledighed, har kasserne ikke længere behov for at opsamle formuer.

Kassernes samlede formue vil, inklusive tilgodehavende refusioner og tilskud for indeværende finansår, andrage ca. 745 mill. kr. pr. 1. april 1967.